

Matthew Tait

Projev Matta Taita na třinácté konferenci American Renaissance 18. dubna 2015.

Úvodní slovo Jareda Taylora

Naším prvním řečníkem je Matthew Tait. Pochází z Buckinghamshiru blízko Londýna a svou oddanost našim lidem projevil velmi časně, když v roce 2004 vstoupil jako 18letý do Britské národní strany (BNP), sám vytvořil její místní pobočku a účastnil za ni několika volebních kláních. Několika jeho předvolebním kampaním se dostalo pozornosti národních médií, v první řadě když kandidoval v domovském městě samotné Královny, Windsoru, a získal 15% hlasů. Pan Tait odešel ze strany v roce 2010, když neochotně dospěl k závěru, že její vnitřní problémy jí znemožňují dosáhnout dalšího pokroku. Od té doby zřídil web jménem **Western Spring**, který se stal jednou z nejpopulárnějších stránek mezi rasově smýšlejícími Brity. Také se mu podařilo rozzuřit liberály založením skupiny nazvané **The Legion Martial Arts Club**, která si klade za cíl cvičit lidi umění sebeobrany. Dnes se s námi s využitím svých bohatých zkušeností s nacionalistickou politikou v Británii podělí o možná poučení z katastrof britského nacionalismu. Přivítejte prosím Matthewa Taita!

Matt Tait

Skutečně rád jsem tady, a když jsem se některými z vás včera večer měl možnost setkat, hned mi bylo jasné, že jde o velice silnou, rozmanitou skupinu slušných, většinou bílých, heterosexuálních, normálních lidí – což už samo o sobě stačí, aby nás SPLC označilo za shromáždění k šíření nenávisti. Rád bych poděkoval Jaredu Taylorovi za možnost zde dnes před vámi promluvit. Zvláště poctěn se cítím proto, že svou řečí zahajuji a pomáhám nastavit tón konference, jíž jsem v minulosti několikrát zúčastnil a odnesl si odtud velice příjemné zážitky. Dny konání konference byly vždy očekávaným datem v mém diáři: příležitost setkat se s přáteli, dobít baterky a probrat všechno, o čem se s lidmi v „běžném“ životě – i s rodinou, kolegy nebo přáteli – nedá často úplně snadno bavit. Proto pro mě byla tato setkání vždy úžasným zážitkem a doufám, že si jej užijete stejně jako já dvakrát v minulosti i prozatím letos. Na minulých konferencích jsem se spřátelil se skvělými lidmi a tato přátelství přestála vzdálenost tisíců mil napříč oceánem, přivedla ke mně do Anglie několik návštěvníků a upřímně doufám, že na této cestě obnovím stará přátelství – jak už se stalo – a navážu i nová.

American Renaissance je součástí celosvětového hnutí. Celosvětového hnutí, k němuž ve své vlasti náležím i já. Jde o nesmírně mocné hnutí – stát totiž na straně pravdy tváří tvář nepřízní osudu dává člověku pocit, jakého lze při každodenní obyčejné existenci dnešního moderního člověka jen těžko dosáhnout. Osobně jsem byl svědkem přeměny charakterů u lidí, kteří bývali velice obyčejní nebo dle vlastního soudu dokonce podprůměrní, kteří se transformovali v něco většího, velkolepějšího a hodnotnějšího díky zapojení do tohoto hnutí.

Jak už řekl Jared, připojil jsem se v 18, jelikož jsem vždy pociťoval absolutní nutnost něco udělat. Vždy jsem cítil touhu pochopit svět a zákonitosti jeho fungování. A po pročtení webu BNP jsem dospěl k závěru, že mají naprostou pravdu, bez ohledu na svou kontroverzní pověst. Každý slušný člověk by se v podobném případě zavázal k intenzivnímu zapojení. V roce 2004 právě strana vstupovala do svého zlatého věku, takže jsem vstoupil ve správný moment a mohl jsem být svědkem mnoha vítězství, nejprve v místních volbách, kde jsme dostali 10, 15, 20% hlasů... A naráz jsme měli 30% a stáli na pokraji vítězství a pak... bum! Vítězství! A ta chuť vítězství byla velice, velice sladká a silná a jediné, po čem člověk toužil, bylo zakusit ji znovu a častěji a silněji. A právě to jsme si dali za cíl.

V následujících letech jsme dospěli až do fáze, kdy jsme měli zvolené zastupitele v podstatě ve všech oblastech Anglie a dokonce i Walesu. Tato vítězství vedla k další profesionalizaci strany, což nám umožnilo ucházet se o další křesla na národní úrovni. Jistě vám nemusím sáhodlouze vykládat o triumfech strany, mezi něž patřilo i zvolení Richarda Barnbrooka do Londýnského shromáždění a zisk dvou křesel v Evropském parlamentu, což pokládám za vrcholný úspěch v politickém životě BNP. To se odehrálo v roce 2009.

Osobně jsem plnil místní úlohu v oblasti, která rozhodně není považována za semeniště radikalismu. Jde o bezpečně konzervativní oblast, širší aglomeraci Londýna, obývanou velice bohatými vrstvami. V takových oblastech BNP nikdy neslavila velké úspěchy, takže jsem chtěl pomoci straně, aby si ji lidé začali spojovat i s těmito prestižními oblastmi země a ukázat, že zastupujeme britský národ – ať už pocházejí z míst, kde se nežíje snadno, v bývalých průmyslových centrech na severu Anglie nebo na předměstích východního Londýna nebo i v Home Counties.

Podařilo se nám získat pozornost celostátních médií tím, že jsme postavili kandidáty v Královině domovském městě Windsoru, jak už zmínil Jared v úvodu – a také v městečku **Henley-on-Thames**, archetypálním anglickém městečku z pohlednice. Považoval jsem za čest podílet se na těchto kampaních. Setkal jsem se lidmi, na něž bych v běžném životě nenarazil a s obyčejnými lidmi, kteří mi ukázali, jak veliký hlad po skutečné změně v Anglii panuje. Jaký hlad mají po starých hodnotách a podstatě národní identity, která v poválečném období tolik utrpěla.

Zvlášť živě si vybavuju práci ve východním Londýně, kde jsem pomáhal dosáhnout zvolení prvních našich radních v okrsku **Barking a Dagenham**, což je oblast v hlubokém útlumu. A já tam narazil na lidi, kteří upřímně chtěli pomoci, a to na mě velice zapůsobilo. Měli tak málo – a přesto chtěli dát co nejvíc. Pamatuju si na jednoho staršího pána, který vypsál šek na 10 liber a poslal mi ho. Já to následně zařadil a poslal mu odpověď ve stylu „Děkujeme za Váš

příspěvek.“ A pokaždé, když jsem mu poslal tuhle děkovnou odpověď, mi obratem adresoval nový šek! Po jisté době jsem si už nebyl jistý, jestli mu mám znovu děkovat – bál jsem se totiž, abych ho svou vděčností za jeho příspěvky nezruinoval.

Skutečně mě mrzí, že tu mám dnes před vámi promluvit o tragédiích, které postihly tuto stranu, již jsem věnoval tolik úsilí. Od roku 2010 došlo k masivnímu odlivu členstva, odešla většina lidí, díky kterým strana fungovala a kteří ji tlačili kupředu a umožnili jí dosáhnout oněch úspěchů. Tito lidé stranu opustili takřka bez výjimky, a tak můžu s klidným svědomím prohlásit – kdyby byl snad někdo na pochybách – že dnes strana fakticky přestala existovat.

Jak jsme se tedy dostali od slavných triumfů na národní a dokonce i mezinárodní, panevropské, úrovni k dnešnímu stavu naprostého selhání? Včera jsem se dozvěděl, že strana postaví do letošních voleb osm kandidátů. Když jsem v roce 2010 sám kandidoval, měli jsme jich po celé zemi přes tři stovky. Působí tu celá řada nesmírně komplexních, vzájemně provázaných faktorů, které je třeba pochopit, abychom následně pochopili i to, jak jsme dospěli z prvního do druhého popsaného stavu. Jedním z nich byl fakt, že Nick Griffin byl ztělesněnou stranou. Snažil se řídit každý drobný aspekt stranického života a dlouho se tomu nikdo nebránil – dokud měl úspěchy. A ty měl.

To ale vedlo ke katastrofě – jak kvůli jeho četným osobnostním rysům, tak i kvůli tomu, že byl spolu s Andrewem Bronsem – dalším majákem strany – zvolen do Evropy. Bylo to ve výsledku Pyrrhovo vítězství, jelikož sice byli zvoleni, ale museli jsme je poslat do Bruselu, a tak už nemohli v Anglii řídit stranu.

Během let docházelo ke skandálům spojeným s financemi a jejich využíváním. Popravdě nechci nic z toho potvrdit, jelikož dle mého soudu neexistuje dostatek důkazů, mohu ale dosvědčit, že jsem byl svědkem toho, jak se strana, fungující za pár set tisíc liber ročně během pouhých dvou let proměnila v kolos s ročním rozpočtem v milionech. Šlo o skutečně rapidní a nevídaný růst – a strana se dle mého mínění do jisté míry stala obětí vlastního úspěchu. Nebyla si totiž jistá, co s tolika penězi vlastně dělat, a všem – včetně dárců – bylo jasné, že peníze nejsou vynakládány rozumně. Často se utrácely nevhodně nebo se ztratily, a to vedlo k dalším otázkám ohledně jejich využívání.

Nick Griffin má coby politik řadu slabých a silných stránek a nepochybuji, že znáte jeho řečnické schopnosti – ostatně **promluvil** i na jednom z těchto setkání – a velice statečně čelil během oněch dlouhých let nekonečné záplavě nepřátelství. Když jsem viděl, čím si musel projít – a přesto pokračoval dál – musím k takovému člověku nutně cítit respekt.

Přesto se však jedná o člověka, který v ovzduší paranoie dokonale věřil jen sám sobě – což nepostrádá racionále – přestože jednou dokonce navrhnul, že z vedení strany odstoupí a přenechá místo někomu jinému. Nikdy k tomu však nedošlo. Mám za to, že pro něj vnitřně bylo udržení kontroly nad stranou v rukou skutečného patriota možná důležitější než dosažení nejsilnějšího možného vedení s rizikem, že by se k moci dostali lidé, kterými jsme si snad nebyli úplně jistí nebo kteří nebyli prověřeni dostatečně dlouhou dobou strávenou ve straně.

Uvedu několik jednorázových událostí, které se velice přičinily o úpadek strany; jednou z nich bylo **vystoupení** Nicka Griffina v pořadu **BBC Question Time**, za které se mu dostalo mnohohlasné kritiky – a nepochybně si mohl vést lépe. Další pak bylo jeho chování na Královnině zahradní party, kde Andrew Brons udělal to, co zpravidla udělá většina politiků – přijít tam a být vděčný za tu možnost – zatímco Nick rád dělá politiku i tam, kde se to možná ne úplně hodí.

Zažil jsem, jak až příliš často přišli do strany lidé vysoké úrovně – zkušený podnikatelé, nebo vysoce kvalifikovaní ve svém oboru nebo prostě obecně očividně kvalitní lidé, a místo nich byli upřednostněni ti, u nichž se dala očekávat slepá oddanost vedení. Musíme si tedy vzít ponaučení z této situace a dovolit takovýmto kvalitním lidem postupovat a dávat jim zodpovědnost a pozice, které si zasluhují. Sami ostatně na celou věc nestačíme. Potřebujeme spousty kvalitních lidí, kteří odehrají své party dle svého nejlepšího svědomí.

Ohledně strany samotné bych rád dodal ještě další poznatek, dotvářejících celkový kontext. V roce 1997 se stal britským premiérem Tony Blair a započala tak dlouhá éra vlády Nové labouristické strany. Zhruba v té době se stal také předsedou BNP Nick Griffin a radikální pravici se vždy vede relativně lépe v období vlády levice a relativně hůře v čase vlády konzervativní. V roce 2010 se premiérem stal David Cameron a právě tehdy se začala pro BNP karta obracet. Právě tento širší kontext nesmíme ztrácet ze zřetele. Často se říkávalo, že nejúspěšnějším náborářem naší strany byl **Tony Blair**, kvůli tomu, jak velice a nesmírně byl – a s uspokojením musím dodat, že dodnes je – nenáviděn.

Za velice zajímavou také považuji ochotu tisku mluvit o imigraci. Mí švédští přátelé mi řekli, že v jejich zemi se otázkou imigrace žádný populární list zabývat nechce. V Británii však téma prodává a tak putuje na titulky – jistě jste narazili na Daily Mail Online, myslím, že největší anglicky psané online noviny na světě. Ten web je skutečně obrovský a i papírová verze je nejčtenějším listem v zemi. Pravidelně se v něm objevují články na velice kontroverzní témata, včetně imigrace. Podobně se chová The Daily Express, který se kolem roku 2000, na přelomu milénia, skutečně s gustem pustil do těchto senzacionalistických titulků.

Takže BNP zažila růst za vlády nesmírně neoblíbeného socialisty, levicového politika, který zaplavoval zemi, doslova zaplavoval zemi, cizinci z Třetího světa a v době, kdy noviny podněcovaly a adresovaly zájem veřejnosti o toto téma. Na politické scéně však chyběl subjekt, který by z toho mohl těžit – s výjimkou BNP. Strana UKIP už ale v té době existovala a požádali mě, abych o ní trochu promluvil, což učiním posléze.

Coby jeden z klíčových problémů uvnitř strany jsem vnímal neschopnost nabídnout lidem vhodné místo v rámci struktury hnutí. Nezřídka přicházeli lidé, zúčastnili se jedné či několika schůzí, člověk je trochu poznal, uvědomil, že jde o velice nadprůměrné jednotlivce a ono jim vlastně nebylo co nabídnout – nedalo se říct: „Tak a tak můžete pomoci naší věci, díky, že jste přišli, myslíme, že právě sem a sem zapadnete – chtěli byste v našem hnutí plnit tuto úlohu?“

Další z podle mě problematických věcí, o níž se dnes ještě zmíním, je nedostatečná šíře či

rozkročenost hnutí. Zvlášť v Británii vždy šlo o politickou stranu, která podle mě tvoří významnou součást jakéhokoliv řešení – nikoliv však řešení celé, k čemuž zrovna v Británii situace fakticky dospěla. V Americe podle mě máte hnutí širšího spektra, protože stranická politika je ve stávajícím systému velice obtížná.

Často se říká, že lidé si o vás činí dojem ze 70% na základě toho, jak vypadáte, z 20% jak mluvíte a z 10% podle toho, co říkáte. A to vidíme i na mechanismu výběru dnešních politiků. Pokud stojíme o lidi, kteří dokáží přežít na pozicích vystavených silnému tlaku, musí splňovat tato kritéria. Musí dobře vypadat, dobře mluvit a – upřímně řečeno – na detailních bodech programu a manifestu zase tak úplně zásadně nezáleží.

Většinu svého času v politice jsem strávil debatami, jestli „bychom měli podporovat to nebo ono, být proti onomu, jak moc bychom proti tomu měli být a jak bychom to měli definovat.“ Neustále jsme se snažili vycizelovat těch 10% důležitosti k naprosté dokonalosti a nevěnovali se dostatečně těm 70 nebo 20%. Naším poselstvím je jeho nositel. A zopakuju to, jelikož to považuji za naprosto zásadní: Naším poselstvím je jeho nositel.

Ve zpětném pohledu mi přijde způsob fungování BNP a způsob oslovování lidí tak trochu lajdácký. Říkávali jsme: „Chceme znovu zavést povinnou vojenskou službu (**National service**, pozn. DP). Chceme dodat mladým více sebevědomí. Chceme, aby si osvojovali nové dovednosti. Změnili bychom školy. Naše vláda a program by zlepšily vaše životy. Takže nás volte!“ Tak to ale ve skutečném světě většinou nechodí, že ne? Když přijdete za šéfem a řeknete: „Víš co, dej mi teď nějaké peníze a já tu práci udělám později,“ asi to nebude fungovat.

Mluvívám s lidmi o árijském smýšlení. A jistě: chápu, že slovo „árijský“ má jisté konotace, ale mně se líbí, někdo mi totiž řekl, že to znamená „vznešený“ – a k tomu bychom podle mě měli směřovat. Snažit se stát vznešenými. Vznešený člověk přistupuje k věcem odlišně. Musíme se postavit ke svým cílům jakoby z druhé strany, musíme vést příkladem. Podle mě teď musíme tvořit, ukázat lidem, co dokážeme, příklady. Ukázat jim, jak odlišně může vypadat svět pod naší správou. A když to učiníme, můžeme jim říct: „Představte si, co bychom pro vás mohli udělat, kdybyste nám dali hlas nebo pár liber.“ Tak je k tomu třeba přistupovat, nikoliv starým způsobem.

Abyste chápali stav současné britské pravicové politické scény: existují zde četné skupiny, včetně staré National Front, která fungovala už před vznikem BNP a pořád figuruje na scéně. Pod vedením Andrewa Bronse – druhého z europoslanců za BNP – vznikla British Democratic Party. Takže jsme se ocitli obklopeni záplavou titěrných uskupení s rozličnými akronymy. Většina z nich však – navzdory dobrým úmyslům svých zakladatelů i členů – jako by ani neexistovala, není je totiž skoro vidět. Něco z tohoto zárodečného hemžení pochopitelně může vzejít, a pokud se tak stane, lidé se nepochybně shromáždí pod vlajkou nejsilnějšího uskupení. Dnes ale ve Spojeném království najdeme jedinou skupinu, která alespoň vypadá, že by mohla něčeho dosáhnout. Něčeho skutečného a veřejného a tou je Strana nezávislosti Spojeného království – UKIP.

Tady vstupujeme na velice horkou půdu a k ohnisku nekonečných debat mezi mými přáteli. „Dá se UKIP věřit?“ „Jak radikální jsou?“ Doopravdy? Protože na to lze skutečně jen velmi obtížně odpovědět. Jen velice nesnadno lze rozlišit, co z jejich kroků je míněno coby reklamní krok na vylepšení image. Víte co mám na mysli: občas pořádají velice ostudné tiskové konference, kde Nigel Farage objímá příslušníka každé existující rasy a pohlaví a postaví se vedle transgenderové osoby – jen aby dokázal, jak tolerantní je. Ale pokud bychom touto cestou mohli dosáhnout vítězství, o které usilujeme, a vytvořit svět, který chceme vytvořit – a to udělat musíme – prostě bychom si jen zacpali nosy a udělali to. Otázkou však zůstává: „Skutečně lze tyto akce vykládat podobným způsobem“ nebo „Jsou upřímní?“

Na to nedokážu s jistotou odpovědět, ale rozhodně chci říct, že v UKIP a dění kolem strany vidím jistý příslib. Zprvče žijeme v takřka stejně pevně jednopartijním státě jako v Americe. Máme Labouristickou stranu, konzervativce a liberální demokraty. Kromě těchto tři žádná jiná strana nikdy nevyhrála britské volby – už stovky let, od vzniku volebního systému. Vždy se rozhodovalo mezi konzervativci a liberály a později zraje 20. století vystrnadili socialističtí labouristé liberální demokraty – a od té doby vždy vládou buď oni, nebo konzervativci, případně nějaká kombinace.

Poprvé v historii tak politická strana mimo triumvirát **Lib-Lab-Con** zvítězila ve volbách – a ne jen tak v leda jakých místních, ale přímo celonárodních, vlastně nadnárodních – volbách do EP, v nichž za sebou na druhém místě nechala konzervativce. Ironií osudu představuje UKIP nejhlasitější odpůrce samotné existence této instituce, takže jsme do Evropského parlamentu ironicky zvolili lidi, kteří tam vůbec sedět nechtějí, protože nesouhlasí s jeho existencí.

Momentálně nikdo nemluví o ničem jiném než o parlamentních volbách, které se konají za několik týdnů v květnu. A skutečně se s vážnou tváří ptáme a debatujeme „Můžou vyhrát?“ A popravdě řečeno – ano, můžou. Průzkumy ukazují různá čísla, v maximech až 20%, ale v tomto okamžiku se preference UKIP pohybují kolem 15% následkem nekonečné mediální kampaně, ale přesto mají šanci získat poslanecká křesla – což je obtížný úkol kvůli našemu většinovému volebnímu systému „první za čarou“ v každém okrsku. I pokud tedy získají 15% hlasů, nemusejí získat jediný mandát, pokud v jedné oblasti nezískají nejvyšší počet hlasů.

Osobně pokládám možnost prolomení současné zakonzervované politické scény v mé zemi za příznivé znamení a snad i první krok na cestě k radikálnější věci.

V Británii existuje obrovský potenciál – a i když tady promlouvám o špatných zprávách o straně, které jsem věnoval nemalou část svého dospělého života, cítím se ohledně budoucnosti velice optimisticky. Průzkumy veřejného mínění ukazují, že čtyři pětiny si přejí úplné nebo skoro úplné zastavení imigrace do země, což vnímám jako vynikající zprávy. Co mě úplně šokovalo, je průzkum s mnohem kontroverznější otázkou, podle něhož si čtvrtina Britů přeje nucenou repatriaci všech imigrantů – ať už se narodili v cizině či Británii.

S tím se myslím dá pracovat.

Dnešní hnutí však je velice roztržité, s nedostatky v mnoha oblastech. A skutečně to vyjde

najevo, když srovnáte stav našeho hnutí s jinou skupinou, která ani nemusí být nějak zvlášť významná. Rád bych si pomohl srovnáním s mormonskou církví. Myslím, že v Americe mormoni tvoří asi 1 – 1,5% obyvatel. Příslušníci církve jí odevzdávají desetinu svého nezdaněného příjmu. Přesto zůstávají poměrně malou a nijak mocnou skupinou, že ano? Ale podívejte se na nás. Jsme daleko, předaleko – celé míle – za nimi. Máme před sebou spoustu práce. Naše hnutí by se však mohlo stát něčím víc a nakonec mám i za to, že lidé budou podstatně otevřenější věcem, z kterých mohou mít užitek než právě třeba určité odrůde náboženství.

Naše hnutí by mohlo a mělo vybudovat širokou a celé spektrum objímající síti spřízněných skupin zaměřených na rozdílné typy osobností a jejich zájmy. Ať už rádi chodí do přírody nebo se raději věnují studiu a akademickým zálibám, ať jde o paleokonzervativce nebo radikální racialisty, ať jsou vědecky či umělecky zaměřeni, potřebujeme skupinu pro každý sektor obyvatelstva, která by patřila k síti, vytvořené námi coby vůdci hnutí. Musíme vytvořit prostor pro každého. Když přijde někdo s určitou sadou dovedností, musíme pro něj mít připravené místo, kam může zapadnout. Jednu univerzální velikost považuju za nesmysl.

Chtěl bych vás poprosit, abyste se na moment zamysleli nad vlastní oddaností naší věci. Asi nemusím zdůrazňovat smrtelnou vážnost situace, v níž se ocitla naše rasa a kultura. Ale jak moc ve skutečnosti každý z nás dělá k dosažení toho, o co usilujeme? Dám vám příklad. Pokud máte psa, zjistil jsem, že průměrný pes stojí přes 100 liber, takže zhruba mezi 130 a 150 librami měsíčně. Kolik z nás má psa, který stojí víc, než kolik dáváme hnutí? Chci, abychom si všichni tuhle otázku položili. A co kabelová televize? A co když kouříte? Kouření je jistě nejen v Británii velice nákladné. Už deset cigaret denně se v měsíčním vyúčtování velice, velice prodraží. Pohybuje se to kolem 150 liber. Na prstech jedné ruky bych dokázal spočítat své známé, kteří dávají měsíčně více než 150 liber – za účelem záchrany své rasy, národa a kultury.

Takže bych vám rád řekl, že naším největším problémem není nalezení správné ideologie, správné skupiny hodné naší podpory, vymyšlení dokonalého jména pro nově zakládanou politickou skupinu nebo osobní blog. Problémem jsme my. Problémem je, že i když se označujeme za odpůrce liberalismu, pokračujeme v pohodlných liberálních životech. Platíme vládě daně, které používá proti nám. Investujeme vydělané peníze do penzijních fondů, odkud putují do korporací dovážející a zaměstnávající imigranty místo našich lidí. Sledujeme televizi a čteme noviny, které tisknou proti nám namířenou propagandu a vymývají mozky našich dětí.

Až doposud jsme volili pohodlný buržoazní život před tím, co je nezbytné. Udělat to, co je nezbytné, není snadné. A když se podíváme na naši situaci, musíme si uvědomit, že neděláme dost a vše odvisí od toho, abychom se zavázali dělat víc. Víím, snáz se to řekne, než udělá, a možná jsem vás teď na chvíli nadchnul, ale později, až dorazíte domů, ten efekt dost možná vyprchá.

Pokud se coby hnutí chceme pohnout ke skutečnému hnutí oddaných lidí, musíme pro zapojené lidi vytvořit vyšší hodnotu. Přesně jako dělají církve a další podobné skupiny, které

pořádají pravidelné společenské události, pravidelné akce nejrůznějšího druhu, takže se jejich účastníci cítí jako součást skutečné komunity. Ne každoroční konference, kde se jednou do roka setkáte s přáteli, nic občasného. Potřebujeme vlastní kulturu. A jiní to řekli lépe než já a rád přenechám další formulace ostatním, ale potřebujeme vlastní oddělenou kulturu. Musíme začít žít jako odlišný druh lidí. Musíme fungovat na bázi aktivní volby našeho způsobu života.

Nestačí mít bílou barvu kůže. Musíte si zvolit život v naší komunitě. Rozhodnout se, na čem vám nejvíc záleží.

Co bychom jen mohli dokázat s vyšší mírou odhodlání a oddanosti věci – jen si to představte. Neměli bychom říkat lidem: „Představte si, jak by vypadaly naše školy, kdybychom byli u moci.“ Měli by od nás slyšet: „Zřídíme si naši vlastní školu!“

Nežijeme jako skutečná komunita. Nacházíme se v jakémsi zárodečném stadiu, z něhož by taková komunita měla vyrůst. Pořád ale před sebou máme spoustu práce. Musíme vybudovat širokou základnu, široké spektrum skupin pro lidi různého zaměření, potřeb a vlastností. V tomto ohledu byla politika BNP na dosti slušné úrovni, i když neměla nezbytně takové výsledky, jaké by si vedení představovalo. Zřídili Křesťanskou radu Británie, což byla – pochopitelně – skupina pro tradičně smýšlející britské křesťany. Spolupracovala se stranou, ale nebyla její součástí. Pak tady byla uskupení jako Unie dělnické solidarity a další podobné věci. Začínali rozšiřovat hnutí mimo hranice politické strany, a za tím bezvýhradně stojím – i když to nakonec nedokázali provést ideálním způsobem.

Nyní bych vám rád pustil video aktivit mé skupiny Legion Martial Arts Group. Ústřední myšlenkou je dostat lidi dohromady a do přírody. Většina zapojených nikdy nebyla členy politické strany a určitě by neměli zájem přijít, posadit se v nějakém sále a poslouchat projevy. Zajímá je ale les, jak se bránit, jak rozdělat oheň, stáhnout z kůže králíka, dovednosti jejich předků a sebezdokonalení. Poselství naší skupiny lze vyjádřit dvěma známými citáty: Gándhího „Buď sám změnou, kterou chceš vidět ve světě“ a Tolstého „Mnoho lidí sní, že změní svět, ale jen málo o tom, že změní sami sebe.“ Podívejme se tedy prosím na video.

Během několika měsíců pořádáme další akci a pokaždé se snažíme zaznamenat nějaký růst. Lidé z celého světa nám posílají dotazy a jeden z bojovníků na videu je z Brazílie.

Moje organizace, kterou tady zastupuji, se ale jmenuje Western Spring, náš web najdete na westernspring.co.uk. V sekci „O nás“ si můžete přečíst sérii delších článků o tom, proč podle nás dřívější způsob aktivismu nevedl ke kýženému výsledku a proč podle nás tyto námi prosazované odlišné metody k úspěchu povedou a vlastně představují jedinou cestu k úspěchu. Pokud tedy chcete vědět víc, určitě se podívejte sem.

Rád bych, abyste si odnesli z mé promluvy motto „naším poselstvím je jeho nositel“. Musíme vést příkladem. Často slýchávám lidi mluvit o tom, jak jsme úžasní. Jak vysoká je naše průměrná inteligence. Prima, to je skvělé. Ale co s tím děláme? Musíme se vydat do světa a

tvořit, žít a tvořit podobně jako to dělali lidé, k jejichž příkladu vzhlížíme. A k tomu nejprve musíme překonat jistou míru individualismu a našeho osobního vkusu. Musíme začít pracovat jako skupina; sám totiž člověk může dokázat poměrně málo.

Takže vás prosím, buďte tolerantní. Zkuste tolerovat ostatní; ať už je podle vás váš soused jakkoliv děsný a jak moc s ním nechcete mluvit, zkuste se s ním spřátelit. Tak totiž můžete skutečně dosáhnout něčeho, na co se pak budete s hrdostí ohlížet.

Tohle totiž není koníček, ale otázka života a smrti. Boj na život a na smrt. Mou povinností je říct vám, že neděláte dost. A z toho nevyjímám ani sám sebe. Nedělám dost, nikdo z nás. Musíme začít celou věc brát vážně, a to nemyslím jen jako prázdnou výzvu. Mám na mysli: Musíme se vážně zabývat tím, proč nejsme dostatečně oddaní věci. Musíme najít a rozpoznat věci, které nás nasměrují k hlubšímu závazku. Podle mě to je duch společenství, protože jsem byl v mnoha kostelech po celé Británii a na vlastní oči jsem viděl sílu ducha jejich komunit, a co s jeho pomocí mohou společně dosáhnout. Na tom podle mě celá věc spočívá. Není snadné se něčeho vzdát bez náhrady – a oni právě říkali „nemám problém vzdát se pití nebo se postit.“ Ochotně platí své církvi desátek (ve výši 20%) – mají totiž Ducha svatého – a přesně to potřebujeme i my. Potřebujeme našeho vlastního ducha árijského smýšlení, Stvořitele nebo velkého předka, ke kterému budeme vzhlížet. Musíme tohoto ducha nalézt a nechat se jím prostoupit – a to se nedá uskutečnit pomocí jedné akce ročně. Musí se to dít velice pravidelně, každý týden, pokud možno několikrát týdně. Myslím, že naprosté minimum je dvakrát týdně. Měli bychom mít „Církev“, tedy církev naší věci – tu další si mohou členové zvolit dle chuti.

Rád bych zakončil citátem **Johna Tyndalla**, zakladatele BNP, který jsem léta nosil v peněžence a dnes bych jej rád využil k uzavření svého projevu, a poté rád zodpovím vaše otázky.

„Dnes před námi z chaosu a trosek staré politiky povstávají noví lidé. Tito noví lidé nového věku pracují dnem i nocí napříč zemí a vytvářejí nové hnutí, jemuž zasvětili své duše i životy. Shůry na ně shlíží zástupy slavných předků, jejichž kosti leží na dnech oceánů a pod hlínou pěti světadílů, kam muži a ženy naší krve donesli britskou vlajku a vtiskli stopu britské velikosti. Dnes cítíme hlasy těchto minulých generací, které nás volají do posvátného svazku – a vyzývají nás, abychom byli hodni jejich příkladu a oběti. Právě jim dlužíme vytrvat v boji a odvážit se všeho, aby slavná země a rasa znovu dosáhly velikosti.“

Děkuji vám.